

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۹/۰۳

آصف بهاند

لنډۍ، د ثبوتلو ستونزه

۳۹۶مه برخه

پاچا که غوړ لري، نو واوره
خلک له لوړې اولادونه خرڅوینه

مخ دي غمی، څه دي کمی ده
کمی زما په شان د خوارو خلکو وینه

سترگي دي وي، وتلي نه وي
وړي جلي پرېني چا ورکړي دینه

د لنډيو د دي برخي له پاره دا لاندي لنډۍ راټولي شوې دي:

زما له زړه خبره خدايه
چي ته خبر يي، بل به ولي خبرومه

زما له بني کرکه کېږي
که لالی خوښ وي، بيا دي راوړي دسمالونه

زموږه دا قانون ناسم دی
چي لالی مرشي، زه لیوره ته پاتي شمه

زه يي په توروسترگو وسوم
کورونه ی وړان شه، رانجه چا ورکړي دینه

زه چي سهار له خوبه پاڅم
چي لاله وایم، لیلا خولي ته راځینه

زما بي غمه یار ته وایه
غمو کي ډوب یار دي سلام درته کوینه

زما پرمخ دي شونډي مهږده
عادت مي نه ده، ټول وجود مي لړزوينه

د پاڼو شمېره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکني د ليکنيزي بني پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکي په خبر و لولئ

پر زړه مې شنه غمونه سوځي
نري، نري لوگي مې پوزې له راځينه

پاچا که غوړ لري، نو واوره
خلک له لوړې اولادونه خرڅوینه

پرما لا باد د دونيا لگي
د يار پر قبر سپیني، باد يې وهينه

په غم دې زه لرلی ګرځم
د مازديگرديدن دې نور خلک کوينه

په ژړا نه کېږي جانانه
همت پيدا که چې ماره په ديدن شونه

په خوله ويلای درته نه شم
دنده زړه نه مې د وينو دارې ځينه

په مرگ ویده لالی يې ښکل کړ
سر ته يې ټک ورکړ چې زه به څه کومه

مخ دې غمې، څه دې کمې ده
کمې زما په شان د خوارو خلکو وينه

مور يې مورچې ورپسې ګوري
رامداد د تيبنتي سړی نه دی، مړ به وينه

سترګې دې وې، وتلې نه وې
وړې جلی پرېني چا ورکړې دینه

سر مې که یوماښام سرتور کړ
بيا به دې مور په زیارتونو ګرځوینه

سلګۍ - سلګۍ ژوندون به تیر شي
له تا به هیر شي، ما به هسې خوروینه

سترګې رنجو باندې توریږي
د ظالم لور په کې ګڅوړې تکوینه

سترګې دې بیا راښکاره نه کړي
پرېږده چې مړ دې د لیدو په تمه شمه

سعودي عرب پاچا ته وایه
په مسافرو باندې ونه کړي ظلمونه

ستا به د شني ډولۍ ارمان وي
زه ارمني ستا د ځمارو سترګو یمه

سپینه څنگل راته خوره کړه
 د پښوڅپلی می سرته ډېرې ایښې دینه
 د ستري ژوند، ستري کیسې دي
 جانانه مه می غږوه، ژړا راځینه
 د زماني حالات بدل شول
 لالي ته وایه چې په وخت کورته راځینه
 دا دی له بل وطنه راغلم
 پرزړه راوړي می دلی، دلی غمونه
 د لالي سر دی سلامت وي
 پر ما که سختي ورځي دي، تېرې به شینه
 ډېرې زاری می ورته وکړي
 په کومه ورځ چې یار له ما نه بېلېدنه
 ته رانه جنگ د سترگو غواړي
 مور دی نارې وهي، تنور لمبه کومه
 تا په سفر ځواني زړه کړه
 زه د وطن حالاتو زیره پانه کړمه
 تېق می د ملا هډوکي وکړ
 چې می رقیب پرلالي واچول لاسونه
 خوب دی زما په شاني ورک شه
 چې لپې - لپې گولی خوري خوب نه درځینه
 جانانه مری که ژوندی یې
 ستا په یاری می نن پانسی ته څیژوینه
 چېرته په لارو کي به پروتیم
 د جانان غم به رانه ساوېستلی وینه
 له کلیوالو لاتین غواړم
 تونده سیلی کي می خپل یار پسي وځمه
 اول می نه وي، اوس یې وایم
 د زړه خبرې می په خوله راغلي دینه
 راځه چې درمو بل وطن ته
 دلته دا خلک مو یاری ته نه پریردینه
 نصیب می نه شوي، کلیوالي
 سوال د مرگي راته کوه چې خاورې شمه

گرېوان مې شته، تنې مې نه شته
د عشق قانونه دی، گرېوان څیرې گرځومه

وره کې مې ستا اواز ترغوېږشو
تنور لمبه کړم، که سرتوره ودېږمه

نوربیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>